

Miroslava Salajková
Ilustrovala Ivona Knechtlová

Báječná škola pana Scotta

KAZDA

Báječná škola pana Scotta

Miroslava Salajková
Ilustrovala Ivona Knechtlová

Obsah

7	Odjíždíme	60	Překvapení Mr. Scotta
9	Jedu na letiště	63	Jedeme kempovat do hor
12	Portugalsko	66	Vyrážíme!
14	Nový domov	74	Poslední den v horách
16	Náš dům	79	Jdu poprvé na trh a ukradnu knoflík
20	Škola	85	Hrajeme divadlo v garáži
28	Mám spolužáky	90	Můžeme prodávat
34	Začátek je někdy obtížný	94	Jak Mačka onemocní
36	Chceme si povídat, musíme mluvit anglicky	97	Děláme koule z hlíny
38	Prozkoumáváme dvůr a okolí školy	102	Přichází trest
41	Stromy u školy a bunkr starších kluků	107	Spolužák Yuki
44	Jedeme se koupat k moři	109	Jespa spadne do nádrže s mloky
48	Tajemná garáž se otevřela	114	Jdu spát k Jespovi
51	Domek ve větvích kaštanu	118	Řídím auto a najedu na sud
56	Objevíme mloky	121	Vánoce

Odjíždíme

„Petře, Péto!“ volá maminka a to mi připomene, že si musím pospíšet. Sbalit poslední hračky, a hlavně známky. Mám už tři alba, jsou plná, pěkně seřazená. V tom s modrými deskami si zakládám známky s auty, v hnědém zase květinové známky a v dalším, barevném, mám různé, to jsou portréty prezidentů, zvířata, lodě a třeba i letadla. Známky sbírám už nějakou dobu a vzal bych si je i na kraj světa. Je moc krásné dívat

se na auta a představovat si, že v nějakém jedu. Co jedu, uháním jako splašený! Přidám plyn a za chvíli jsem u babičky, pak zase na hřišti. Jaká škoda, že ještě nemůžu řídit auto! Chtěl bych být velký jen proto, abych mohl jezdit na motorkách a řídit. Známký jsou dost drahé. Dostávám je k narozeninám a hned si je ukládám do alba. Maminka říká, že správně se známky uchopí pinzetou a teprve pak se můžou zařadit do průsvitných drážek na černé, tvrdé stránky alb.

Takže známky si smím vzít, těžší věci ne. Zítra už budu v novém pokojíčku a pak budu taky chodit do nové školy. Do letadla můžeme mít jen několik kilogramů, přesně si to ani nedokážu představit, ale nerad bych si vzal třeba našeho kocoura, aby mu na letišti řekli: „Pane kocoure, vy nemůžete do letadla, tam smí jen lidi.“ Vím, že by se cítil nesvůj, prskal by a mrskal ocasem, to dělá vždycky, když je nazlobený. Takže musí zůstat u babičky. Ta slíbila, že mu o mně bude každý den něco vyprávět, aby na mě nezapomněl a nebyl smutný. Vždyť se na prázdniny budu vracet!

Tatínek už na nás čeká v Portugalsku, kde má novou práci. Poletím hodně daleko, ve velké výšce, a až se vrátím na zem, budu už úplně jině, v cizí zemi, kde se mluví jiným jazykem.

Jedu na letiště

Ráno vstávám brzy. Jindy by se mi nechtělo, ale dnes je tomu jinak. Vyskočím a hned si jdu umýt oči, abych na všechno dobře viděl a nic mi neuniklo. Batůžek mám už přichystaný na chodbě. Večer jsem si do něj ještě uložil fotku kocoura a slíbil jsem mu, že budu všechno fotit, abych mu mohl ukázat portugalské kočky a vlastně všechno, co ve svém novém, druhém, domově zažiji.

Babička mě naposledy poplácá po rameni, jako by mi chtěla dodat kuráž, ale děda už čeká v autě a mává na mě, abych si pospíšil. No jo, letadlo nepočká, musí dodržovat letový řád stejně jako autobus u nás na vesnici. Do města jede třeba v deset hodin, a když jsme s babičkou na zastávce a je deset hodin a jedna minuta, tak babička už mumlá něco o zpoždění.

Jedeme a já přemýšlím, jestli si kocour vůbec dokáže představit, že už mě zítra neuvidí. Vtom si přejeďu po ruce, kde mám pořádný škrábanec. Ta potvůrka! To mám vlastně jako rozloučení, abych na něj hned tak nezapomněl! A to jsem ho chtěl jen podrbat na bříšku. Zapřel se mi do ruky zadníma nohama a pořádně mě drápl, a co víc, pokusil se mě i kousnout. Škrábanec jsme s babičkou potřeli peroxidem, který máme

v černé lahvičce v koupelně. Chvilku se zdálo, že dlouhá červená rána bude pění a durdit se, barvit se do bíla a dávat najevo svůj hněv, že si tohle vůbec kocour dovolil. Dnes už mě to nebolí a na svého kamaráda chlupáče se nezlobím. Vždyť on nemá rozum. Babička to říká taky, kočky prý nemají rozum, jen zvířecí pud.

Letiště je takové velké nádraží. Lidé tu spěchají, zápasí s velkými kufry, loučí se, vítají se a světe div se, kousek ode mě veze nějaký pracovník letiště velkou klec a v ní psa. Velký huňáč tam smutně sedí a vyhlíží svého pána, který se rozhodl, že si svého kamaráda vezme s sebou do nějaké cizí vzdálené země. Je to od něj moc hezké, přece nemůže nechat tak velkého pejska babičce nebo úplně samotného někde na dvorku.

10 A maminka říká, že i tenhle pes je vážený cestující. A co víc, musí mít

i svůj pas, jako doklad o tom, že byl očkován, že nemá žádnou nemoc, a třeba ho i prohlédnou, jestli nemá blechy. Představuji si, jak blechy skočí na pilota letadla a ten se bude celou cestu ošívát. Ne, to by nešlo, takhle pes do letadla prostě nesmí.

Smutný pes v kleci má u sebe i plyšáka, ale vůbec si ho nevšímá, ani mističky s vodou, jen se dívá, jestli mezi všemi těmi lidičkami uvidí svého pána. Já bych ho hned z té klece pustil, aby si svého pána našel, radostně na něj skočil a už nikdy se neodloučili. V letadle by seděli spolu a spolu by si i zdřímli.

Jdu se na něj podívat zblízka. Jmenuje se Berry. Má to napsané na cedulce, která je zavěšená na kleci. Nevím, jaké řeči rozumí, ale zdá se, že by okamžitě šel se mnou, jen kdybych mu otevřel dvířka. U klece stojí nějaký pán s černou krabičkou u pusy, do které mluví. Je to vysílačka a tu bych si moc přál dostat třeba k narozeninám, abych se mohl s tatínkou domlouvat na dálku.

„Péto, kde jsi?“ zlobí se maminka. Myslí si, že strkám prsty do klece, ale já bych velkého psa jen pohladil a řekl mu, že jedu taky poprvé někam daleko, aby se nebál. Tak se měj, kamaráde, ať máš krásný psí život! Podívám se na svůj kocouří drápanec a utíkám za maminkou.

Portugalsko

Letadlo začíná klesat, strašně mi zaléhají uši. Cucám bonbon, ale vůbec to nepomáhá. Za chvíli už to v uších i dost bolí.

Maminka mi ukazuje, že si mám zacpat nos a jakoby smrknout. Slyším jen dunění motorů z velké dálky a moc to tlačí do uší. Chce se mi brečet. Mám strach, protože jsem nikdy nic takového nezažil. Maminka se usmívá. Asi se to spraví, jinak by se tvářila jako tenkrát, když jsem měl neštovice. To se vůbec neusmívala.

Když jsme odjížděli z domova, byla zima. Je sice začátek jara, ale doma se topí, a tak máme bundy, svetry a šály. Tohle všechno si obleču v letadle, když čekáme v řadě, abychom mohli ven. Rozloučí se s námi i pilot. Stojí u východu z letadla a na hlavě má kapitánskou čepici. Uši už mi odlehly, zase slyším a hrnu se ven, za tatínkem, kterého jsem neviděl celý měsíc.

Jen jsme vyšli na první schůdek z letadla, už si musím sundat bundu. Je krásně, sluníčko svítí a je tady léto! Jůůů, to je překvapení! Tady se mi bude asi líbit.

Rozhlížím se, jestli i Berry doletěl ve velké kleci v pořádku, ale nikde ho nevidím. Asi letěl úplně jinam a teď už se radostně vítá se svým pá-

nem. Jeho pán má olízanou celou ruku a obličej, protože tak to pejskové dělají, když mají radost.

Tatínek na nás čeká v letištní hale, která je velká a vysoká, všichni se zde vítají a netrpělivě čekají, až se objeví ten, kdo měl přiletět. Skočím tátovi do náruče a jsem moc rád. Tatínek mě pevně stiskne, a dokonce mi dá pusku na čelo. Bylo mu bez nás smutno. Mamince se zalesknou slzičky v očích, tak moc je šťastná.

Už se těším na cestu do nového domova.

Nový domov

Jedeme z letiště a cestou je nám veselo, povídáme páté přes deváté. Venku svítí sluníčko a za chvíli se objeví moře. Nikdy jsem moře neviděl, ještě nikdy. Je modré a stříbrně se leskne do dálky a je tak velké! Jedeme už dlouho a moře je pořád vedle nás, nekončí. Tolik vody! Zastavujeme na pobřeží a jdeme se s mořem pozdravit.

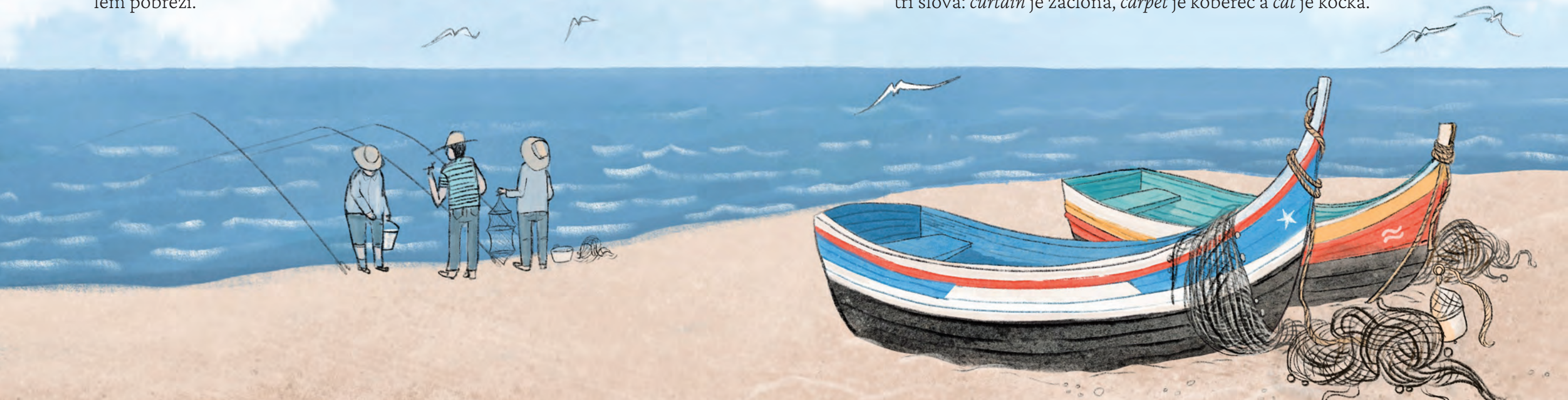
„Péto, tohle není moře, ale oceán,“ říká tatínek a tváří se záhadně. Představuji si, jaké by bylo vyplout na oceán na mém nafukovacím žlutém člunu, a říkám si, že určitě jednou člun nafoukneme a popluji kolem pobřeží.

Na břehu stojí několik rybářů u dlouhých prutů a čekají. O kousek dál v písku napůl leží barevné loďky, červeno-modro-žluté, pestré, krásně namalované. To je prý poznávací znamení každé rybářské rodiny, aby už z dálky bylo vidět, kdo je na lovu. Vedle nich se povalují chuchvalce sítí, do kterých se chytají ryby. Když je loďka plná ryb, vracejí se rybáři ke břehu, kde už na ně čekají jejich rodiny. Ještě ten den si rybu někdo koupí.

Ryba je celá od písku a soli, protože moře, vlastně oceán, je slaný. Hned jsem to vyzkoušel, a opravdu! Jak taková voda může rybám chutnat?

Musíme pokračovat dál, ale už teď vím, že se k oceánu budu rád vracet, a už teď se těším. Je tam tolik věcí, které by mě zajímaly, a musím znát odpovědi na mnoho otázek.

Cesta pokračuje a hlavou se mi honí mnoho myšlenek. Jak bude vypadat můj nový pokojíček? Najdu si ve škole nějaké kamarády? A co vlastně škola? Jak tam budu mluvit? Maminka říká, že anglicky. Už umím tři slova: *curtain* je záclona, *carpet* je koberec a *cat* je kočka.

Náš dům

Náš dům stojí v městečku Santa Mária da Feira, v úzké portugalské uličce, která vede od hlavní silnice k další hlavní silnici. Je to jakoby klička, kterou si někdo vymyslel, aby si zkrátil cestu. Uprostřed této úzké ulice stojí kostelíček, maličký, bílý a zdá se ještě menší, protože před ním stojí velká palma. Má tlustý kmen a košatou korunu. Tlustý kmen vzniká tak, že se osekávají spodní větve, jak mi říká tatínek, takže palma roste a roste, až je větší než dům anebo kostelíček.

Celou ulici lemují pomerančovníky, které asi nejsou nikoho, protože pomeranče padají ze stromu, jsou jich plné chodníky a nikdo je nechce, nikdo je nesbírá.

U nás na zahrádce máme citronovník a dva mandarinkovníky. Dům má obývací, kuchyni, pokojík pro mě, ložnici a pokoj pro hosty. Taky terasu z kuchyně, kde je stůl a kde se dá snídat i obědovat.

Z okna mého pokoje, které vede na zahrádku, se dá skočit rovnou do nízké palmy, která roste pod oknem. Dopadnete do větví, které jsou měkké a péroují jako trampolína, že mě celého zakryjí a vymrští jemně ven. Jenže to uviděla maminka a bylo to!

Do palmy už nesmím skákat, a tak nerad slibuji, že nebudu.

Tráva na naší zahrádce je zelená, až oči přecházejí, a já už si představuji, jak budu na zahrádce kopat míčem. Nikdy tady nepadá sníh, jen prší.

Po našem příjezdu se najednou rozezní zvonek. Jé ten krásně zvoní! Utíkám ke dveřím a u branky vidím paní. Je celá v černém a v ruce něco drží.

„Á, pojdte se seznámit,“ volá tatínek. „To je dona Rósa, naše sousedka.“

Dona Rósa je taková moje babička, i sukni má stejnou, jen vlasy má černé se stříbrnými nitkami. Dona Rósa nás chce poznat, tiskne mě k sobě a hladí po tváři. Vítá nás jako rodinu a je moc ráda, že jsme přijeli. Dona, říká tatínek, znamená paní a je slušné tak oslovovat portugalské babičky nebo třeba sousedky.

„Olá, menino, olá,“ opakuje a já se jen usmívám, protože jsem v jejím objetí. Maminka jí podává ruku, ale bohužel se nedomluvíme, naše milá sousedka mluví jen portugalsky.

Podává nám plný talířek nějakých zákusků, jsou kulaté a tmavé na povrchu. Tatínek hned děkuje a doně Róse se ukloní. Hned si jeden беру a zakousnu se do něj. Uvnitř je žlutý krém a je to moc dobré. Tatínek nám vysvětluje, že tyhle koláčky se jmenují *natas* a jsou tady moc oblíbené.

Jak to tak vypadá, budu se muset naučit mluvit i portugalsky, jinak se s donou Rósou do řeči nepustím, a to by byla škoda. Babička mi už teď schází.

Tohle všechno pro nás připravil taťka, protože už v Portugalsku pracuje. Vybral náš nový domov, v garáži mám dokonce nové kolo, a taky dost dobře věděl, jak moc mi bude scházet ta moje milovaná babička. Jistě nám vybral i donu Rósu. Můj tatínek dokáže mluvit mnoha jazyky a chodil do mnoha škol. Proto tady pracuje v továrně, kde se vyrábí boty. Z mnoha tatínků si vybrali právě toho mého, protože umí opravit stroje, kterým nikdo jiný nerozumí.

Taky mám už jedny nové boty na chodbě, to už do nové školy. Jsou barevné, modro-černé, a prý v nich můžu stát celý den ve vodě a ponožky budu mít pořád suché. To je ale vynález! Někdy si myslím, že můj tatínek je taky vynálezce.

Tak tohle je můj nový domov. Věřím, že mi v něm bude stejně krásně jako v Česku.

Šestiletý Péťa jde poprvé do školy.

S rodiči se z Česka přestěhoval do Portugalska,
a tak na něj čekají spolužáci z celého světa.

Jak to zvládne, když neumí ani slovo anglicky?

Najde si tu kamarády? Budou si rozumět?

Jeho pochybnosti se rozplynou hned první den,
kdy pochopí, že tahle malá mezinárodní škola je prostě
báječná! Autorka čerpala ze svých vlastních zkušeností,
kdy mezinárodní školu v Portugalsku navštěvoval její
syn. Nikdy nezapomene na vlídnost Mr. Scotta.

ISBN 978-80-88316-92-3

9 788088 316923

www.knihykazda.cz